

[Stegger Nielsen.]

skiftet, gjorde det nødvendigt at antage mange nye Elever, og disse unge Mennesker maatte, som sagt, med Rette kunne vente Avancement senere, naar de havde passeret det Aaremaal, som skulde til. Men Forventningerne herom har ingenlunde, saaledes som Forholdene har udviklet sig, kunnet opfyldes for deres Vedkommende. Hertil kommer yderligere Virkningerne af Post- og Telegrafvæsenets Sammenslutning, som vi alle husker, samt af Forenklingerne i de senere Aar. Alt dette har medvirket til, at Avancementsforholdene særlig for Assistentklassen er blevet meget haarde, og det fortjener at fremhæves, at endogsaa en Sparekommission, Sparekommissionen af 1921, har udtalt sig for, at der maatte sættes ind paa dette Felt. Som det blev oplyst af den højtærede Finansminister, har ogsaa skiftende Regeringer udtalt sig i den Retning, at de naturlige Avancementsforhold for denne Tjenestemandsklasses Vedkommende var blevet forrykket, og Udvalget af 15. Juni 1928 blev netop nedsat med det Formaal for Øje at finde en Mulighed for en Oprykning. Resultatet af Forhandlingerne blev det Lovforslag, vi her behandler, og som er bygget op paa Udvalgsbetænkningen af 13. Oktober 1928.

For Lovforslagets Enkeltheder er der allerede gjort udførligt Rede. Det er ikke Meningen at oprette alle 500 Stillinger paa een Gang, men Forslaget gaar ud paa, at der oprettes 150 Overassistentstillinger for hver af Trafiketaterne og 75 Stillinger indenfor Toldetaten. Begyndelseslønnen for den nye Overassistentstilling vil komme til at ligge 180 Kr. over den, der nu gælder for Assisterter, som oppebærer samtlige Alderstillæg og Trøsttillæg, og Ansættelsen som Overassistent er betinget af en Alder af 42 Aar og 25 Aars Tjeneste i Etaten, regnet fra den Dag, da vedkommende blev ansat som Elev. Desuden er der, som Ministeren oplyste, en hel Del Overgangsbestemmelser vedrørende Anciennetetsberegning o. s. v. Det er udtrykkeligt slaaet fast gennem Forelæggelsestalen her i Dag, ligesom jeg ogsaa gennem Referaterne har set det fremhævet i det andet høje Ting, at disse Overassistentstillinger, der nu oprettes, ikke skal være rene Oprykningsstillinger, men Stillinger, der skal besættes efter Opslag og Ansøgning, altsaa Stillinger, ved hvis Besættelse der vil blive taget Hensyn til Dygtigheden hos den enkelte Tjenestemand, den Flid, Dygtighed, Energi og Evne, han har vist i sin Etats Tjeneste. Foranstaltningen vil altsaa komme til at virke som en Præmie til saa-

danne Tjenestemænd, og det er da heller ikke Meningen, at det skal være en Endestilling. Meningen er, at de paagældende skal kunne avancere videre til andre overordnede Stillinger.

Finansielt set vil Ændringen betyde, at naar de, der nu udnævnes til Overassistenter, har opnaaet alle deres Tillæg, bliver der en Udgift paa 330 000 Kr. mod til at begynde med 90 000 Kr. Vi har fra Venstres Side erkendt, at der her er et Forhold, som maa rettes, og det har vi givet til Kende tidligere. Det er lykkedes Regeringen i fuld Forstaaelse med det alsidigt sammensatte Udvalg, som Regeringen nedsatte til at undersøge Sagen, at finde en Løsning, og jeg ser saaledes paa det, at er den Betragtning rigtig — og jeg mener, den er fuldstændig rigtig —, at Begrundelsen for Lovforslaget ligger i, at Overassisterterne gennem Tiderne er blevet forurettet i Henseende til deres Avancementsforhold, saa maa Tidspunktet nu være inde til at løse denne Sag. Naar der tages Hensyn til, at Sammenlægningen af de to store Etater, Post- og Telegrafvæsenet, i Løbet af nogle faa Aar vil spare Staten for mellem 2 og 3 Mill. Kr. aarlig, saa vil man se, at den Merudgift, der fremkommer ved Oprettelsen af disse Overassistentstillinger, ikke kan siges at være ret stor.

Af Behandlingen i det høje Folketing ser man, at Diskussionen hovedsagelig har drejet sig om, hvorvidt man ikke ved at tage denne Klasse Tjenestemænd ud og lovgive særskilt for den foruretter de saakaldte Bundklasser. Derom vil jeg paa det nuværende Tidspunkt sige, at Venstre ikke ønsker at forurette Bundklasserne i nogen Maade, og vi mener, vi har vist, at dette ikke har været vor Hensigt, gennem vor Deltagelse i Arbejdet for Lønningsloven af 1919, i Henhold til hvilken der oprettedes et betydeligt Antal Avancementsstillinger, Stillinger, hvis Antal blev forøget ganske stærkt ved de paafølgende Aars Normeringslove. Men naar vi betragter Bundklassernes Avancementsforhold og de Avancementsudsigter, som disse Klassers Tjenestemænd kunde regne med, da de gik ind i Etaten, hvor Arbejdets Art i nogen Maade bestemmer Avancementsstillingernes Tal, bliver vi klar over, at Forholdet ikke er dette, at de har lidt den samme Forurettelse, om jeg saa maa kalde det, som er blevet Assistentklassen til Del. Ser vi saaledes paa Assistentklassen ved Statsbanerne, viser det sig, at der i 1892 var 10 Assisterter med over 25 Aars Tjeneste, i 1897 24, i 1902 35, i 1907 60, i 1912 193, i 1917 220, i 1922 122, hvilken Ned-